Από το Συναξάρι - Ο άγιος Πέτρος ο Θαυματουργός, επίσκοπος Άργους

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Μαΐου, 2015

3 Μαΐου

Ο άγιος πατήρ ημών Πέτρος γεννήθηκε περί το 850 στην Κωνσταντινούπολη από γονείς ευσεβείς και εύπορους, οι οποίοι ασκούμενοι μεγαλόδωρα στην φιλοξενία και την ελεημοσύνη ενέπνευσαν στα τέκνα τους την αγάπη για την αρετή. Ο πρωτότοκος γιός τους, Παύλος, φλεγόμενος από έρωτα για τα θεία, έγινε μοναχός κοντά σε έναν ονομαστό τα χρόνια εκείνα ασκητή, ονόματι Πέτρο. Ο νεώτερος αδελφός του, Διονύσιος, ακολούθησε το παράδειγμα του και σύντομα οι δύο γονείς τους, όπως και η νεαρή αδελφή τους, απαρνήθηκαν τον κόσμο και εκείνοι για να ασπασθούν τον ισάγγελο βίο υπό την καθοδήγηση του Παύλου.

Αφού παρέμειναν για κάποιο χρονικό διάστημα στον κόσμο με σκοπό να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους, οι δύο νεώτεροι αδελφοί, Πέτρος και Πλάτων, αποσύρθηκαν με την σειρά τους σε μονή, μόλις τους δόθηκε η ευκαιρία. Ο Πέτρος διακατεχόταν από τέτοιον ζήλο ώστε σύντομα ξεπέρασε τους αδελφούς του και τους άλλους μοναχούς στους ασκητικούς αγώνες και σύντομα κατέστη για όλους πρότυπο αρετής. Πάντοτε σοβαρός και εγρήγορος στην αυτοσυγκέντρωση, ήλεγχε ολα τα κινήματα της ψυχής του, δεν οργιζόταν ποτέ, ούτε επέτρεπε στον εαυτό του τα θορυβώδη γέλια – συχνά, όμως, το πρόσωπό του φώτιζε ένα χαμόγελο εκφραστικό αληθινής πνευματικής χαράς. Οι τρόποι, το βάδισμα, τα λόγια, όλα επάνω του ήσαν άξια θαυμασμού και παρακινούσαν όσους τον συναναστρέφονταν να τον μιμηθούν. Η αυστηρότητά του δεν τον εμπόδιζε να είναι κοινωνικός και ευπροσήγορος απέναντι σε όλους και δεν δίσταζε να παίρει
μέρος σε συζητήσεις, όταν αυτές μπορούσαν να προσφέρουν κάποιο πνευματικό όφελος, παραθέτοντας λόγια σοφών ή των αγίων Πατέρων. Οι έξοχες αυτές αρετές και η σοφία του υπέπεσαν στην αντίληψη του πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νικολάου Α' του Μυστικού [16 Μαΐου], ο οποίος του πρότεινε το επισκοπικό αξίωμα και την έδρα της Κορίνθου. Ο εραστής της ησυχίας, όμως, αρνήθηκε και ο πατριάρχης όρισε τον Παύλο – που ήταν τότε ηγούμενος της μονής— αρχιεπίσκοπο Κορίνθου[1].

Προκειμένου να αποφύγει τις επίμονες παρακλήσεις εκ μέρους του πατριάρχη, ο οποίος επιθυμούσε να τον χειροτονήσει στο αξίωμα του αρχιεπισκόπου Καισαρείας, ο Πέτρος ακολούθησε τον αδελφό του και αποσύρθηκε σε ερημητήριο έξω από την πόλη, όπου μακριά από όλους αφιερώθηκε στην προσευχή και στην σύνθεση ύμνων και εγκωμιαστικών λόγων προς τιμήν των αγίων. Παρά τις προσπάθειές του, ο λύχνος δεν μπορούσε να παραμείνει για πολύ κρυμμένος υπό τον μόδιον και ευθύς μόλις απεβίωσε ο επίσκοπος Άργους, οι κάτοικοι της πόλης αυτής, μαζί με εκείνους του Ναυπλίου και των περιχώρων, ήλθαν να ικετεύσουν τον Παύλο να τους παραχωρήσει ως ποιμένα τους τον αδελφό του. Ο Πέτρος αρνήθηκε να συγκατανεύσει, έφυγε και για κάποιο διάστημα ζούσε κρυμμένος. Όταν επέστρεψε στην Κόρινθο, θεωρώντας ότι είχε διαφύγει τον κίνδυνο, οι πιστοί έσπευσαν πάλι κοντά του λέγοντας ότι εξαιτίας της άρνησής του νεογέννητα πέθαιναν δίχως να λάβουν το Βάπτισμα και οι νεκροί έμεναν άταφοι. Τότε συναίνεσε, και τοποθετηθείς επί την λυχνίαν της Εκκλησίας του Άργους σκόρπισε αμέσως πλουσιοπάροχα το φως των αρετών του και της ευαγγελικής διδαχής. Ξεκίνησε αποκαθιστώντας την τάξη στον κλήρο του και δεν δίστασε να αποκόψει τα ανάξια μέλη του με το ξίφος του Πνεύματος. Απέναντι, όμως, σε όλους εκείνους ανάμεσα στο ποίμνιό του που έδειχναν διατεθειμένοι να μετανοήσουν, φάνηκε υπομονετικός, επιεικής και συμπονετικός. Διέλαμψε ιδιαίτερα για την φιλοξενία του και την αγάπη του για τους φτωχούς, σε σημείο μάλιστα που έβγαζε τον ίδιο του τον χιτώνα για να τους σκεπάσει. Άνοιγε την κατοικία του σε οποιονδήποτε εμφανιζόταν στην πόρτα του, δίχως να ρωτά από που ερχόταν ή ποιος ήταν. Κάθε μέρα η οικία του ήταν γεμάτη δεινοπαθούντες, ανήμπορους, τυφλούς, χήρες και ορφανά που προσέτρεχαν να βρουν κοντά στον επίσκοπό τους την εικόνα της θείας ευσπλαγχνίας. Κανείς τους δεν έφευγε χωρίς να λάβει βοήθεια, και αν κανείς μεταξύ τους τύχαινε να παραμεληθεί από τους υπηρέτες, έπαιρνε την επαύριο διπλή μερίδα. Κατά την διάρκεια ενός τρομερού λιμού που αφάνισε όλη την Πελοπόννησο (927), ο άγιος Πέτρος παρείχε τροφή σε χιλιάδες ανθρώπους που στερούνταν τα αναγκαία και ξόδεψε δίχως να λογαριάζει όλα τα αποθέματα των αποθηκών του. Τα εφόδια όμως τελικά σώθηκαν και δεν απέμεινε παρά ένα πιθάρι αλεύρι. Ο άγιος έδωσε παρ’ όλα αυτά εντολή να συνεχιστεί η διανομή και το πιθάρι δεν άδειασε μέχρι που χόρτασαν όλοι.

Όταν οι βάρβαροι[2], σε μία από τις συχνές επιδρομές τους, κατέστρεψαν το σπίτι ενός εκ των πιστών του, ο επίσκοπος έβαλε να το ξανακτίσουν με δικά του έξοδα. Μερίμνησε εξάλλου για την μόρφωση των νέων, αναλαμβάνοντας τα έξοδα όσων μετέβαιναν να σπουδάσουν σε άλλη πόλη και παρείχε τα αναγκαία εργαλεία σε εκείνους που εργάζονταν για την καλλιέργεια της γης. Εκδήλωνε, όμως, κυρίως την πατρική αγάπη του με την

μέριμνά του για εκείνους μεταξύ των συμπολιτών του που είχαν αιχμαλωτισθεί από Αγαρηνούς πειρατές από την Κρήτη και κρατούνταν όμηροι ή χρησιμοποιούνταν ως σκλάβοι. Έκανε τα πάντα για να συγκεντρώνει τα απαραίτητα για την εξαγορά τους χρήματα και πήγαινε μάλιστα ο ίδιος να τους απελευθερώσει.

Η αγάπη του για τον πλησίον προσπόρισε σε αυτόν τόσο μεγάλη παρρησία παρά τω Θεώ, ώστε με την προσευχή του εξέβαλλε τα δαιμόνια, έλαβε δε το προφητικό χάρισμα και, μετά από μία αποκάλυψη του αγίου Ιωάννη του Θεολόγου, προείπε τις καταστροφές που ενέσκυψαν λίγο αργότερα στην Πελοπόννησο (923-925).

Προς το τέλος της βιοτής του, ο άγιος Πέτρος έλαβε μέρος σε μία σύνοδο που συγκλήθηκε στην Κωνσταντινούπολη (920) για να βάλει τέλος στο σχίσμα το οποίο προκλήθηκε από τον τέταρτο γάμο του Λέοντος ΣΤ [βλ. 5 Αυγ.]. Υπερασπίσθηκε εκεί την αληθινή Πίστη και τον σεβασμό απέναντι στην εκκλησιαστική τάξη και κατόπιν επέστρεψε στην επισκοπή του. Σε ηλικία εβδομήντα ετών (μετά το 928), ο άγιος προείπε την επικείμενη εκδημία του και μετά ασθένησε. Επί τρεις ημέρες κήρυττε στο πλήθος που είχε συγκεντρωθεί γύρω του και αφού αποχαιρέτησε όλους παρέδωσε εν ειρήνη την ψυχή του στον Κύριο με πρόσωπο γεμάτο ευφροσύνη.

Κατά την κηδεία του, το πρόσωπο του αγίου ιεράρχη φωτίσθηκε και λούστηκε στον ιδρώτα, σαν να ήταν ακόμη εν ζωή. Τα λείψανά του έγιναν αντικείμενο βίαιου ανταγωνισμού μεταξύ των κατοίκων του Ναυπλίου και του Άργους. Τελικά υπερίσχυσαν οι τελευταίοι και κατατέθηκαν στον ναό του Άργους, όπου επιτέλεσαν πολλά θαύματα ανά τους αιώνες, καθιστώντας τον άγιο Πέτρο πολιούχο της πόλεως.

Σημειώσεις:

[1] Μνημονεύεται στις 27 Μαρτίου.

[2] Πιθανώς οι σλαβικές φυλές.

(“Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας”, υπό ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, εκδ. Ίνδικτος, τόμος ένατος – Μάιος)

(Πηγή ηλ. κειμένου: diakonima.gr)